Olinpa mä yhden kerran,

toisen kerran, kauan sitten

kapakassa ryyppäämässä,

kaljoa kilistämässä

kera kahden mun kaverin,

kanssa Antin ja Pekankin.

Oltiin juotu aika monta,

kippailtu me kuppejamme.

Sitten mieleni sumeni,

aivot lähti muille maille.

Ja kun viimeinkin heräsin,

kaverit olivat poissa.

Ulkoilmahan kävelin,

kapakasta pois kömysin.

Ulkona olikin kylmä,

siksi pikkasen palelin.

Autohoni loikkasinkin,

Toyotaani mä turahdin.

Läksin yössä kulkemahan,

ajoa karauttamahan.

Auto vieri, tie lyheni,

silmät nukkui, jalka polki.

Tömähdyksehen havahduin;

jokin iski autohoni.

Jänönen ojassa potki,

pitkin hampain sätkytteli.

Ja kun saavuin mä lähemmäs,

olikin jänönen hirvi.

Niin mä hirveltä kyselin,

tiedustelin sarvipäältä:

"Ootko Anttii, Pekkaa nähnyt,

kahta mun kaveriani?"

Puhui hirvi, näin pakisi,

sanat lausui sarvipäinen;

"En oo Anttii, Pekkaa nähnyt,

mutta mä sinua autan.

Ota sä mut kuskiksesi,

ajajaksi, turvaksesi!

Sit me käydä voinemmekin,

etsimähän sun kamuja."

Päästin hirven rattihini,

ohjauspyörän mustan taakse.

Hirvi painoi pyyhkimähän,

avoautolla ajeli.

Tuuli hiuksiaan läpätti,

sarviansakin kokeili.

Poltteli tupakkiansa,

höpöheinäänsä heristi.

Ja Metallican kasetti

täysillä soi rammarista.

Sanoi hirvi, noin nimesi,

puheensa sanoiksi virkki:

"Kaksi on kaveriani,

naarashirviä soreita

takapenkin istuimilla

vartoomassa, vuottamassa.

Tekevikö siis sun mieli,

mitä mieltä on halusi?"

"Toki!" mä sanoin ja suolsin,

tokaisin lakonisesti.

Niinpä automme pysähtyi,

stoppasi hyrysysymme

parkkipaikalle hyvälle,

suojapaikkahan karuhun.

Heti hommihin kävimme,

kuuman kiiman tuoksinahan.

Naarashirveä hyväilin,

takapuoltansa kokeilin.

Kyrpäni jo niin kovettui,

temmini jo näin vavahtui.

Itseni sisään mä syöksin,

nykivin vedoin turautin.

Parittelun päätyttyä,

kiiman kuuman vaivuttua

katosivat naarashirvet

johonkin, en tiedä minne.

Hirven kanssa polttelimme,

höpöheinää maistelimme,

nurmikolla vehreällä,

alla taivaan suuren, mustan.

Isompi olikin mulla,

suurempi, kovempi keppi.

Siitä hirvi paljon suuttui,

muuttui mustaks', riitaa haastoi.

Minä iskin nyrkilläni,

tempaisin rusikallani.

Hirvi siitä jo asettui,

pyyhki verta huuliltansa.

Sitten vihdoinkin tajusin,

avautuivat jo mun silmät,

että hirvipä olikin

jänönen, pupunen pieni.

Eikä kauaa sitten mennyt,

aikoa ei pois hävinnyt,

kunnes vihdoin oivalsinkin

käärmeen mun pakaran alla.

Ilmaisi jänis halunsa,

teki tunteet tiettäväksi,

madon suuta suukol’ tuikkas',

kyyhyn suikkas' tunnustuksen.

Käärme ei pitänyt siitä,

mato alkoi huutamahan,

pakeni se paikan päältä,

pitkillä jaloillaan juoksi,

puujaloillaan singahteli,

tavoitteli taivahia.

Jänis siitä niin pelästyi,

säikähti ja kauhisteli.

Karkuun juosta se kokeili,

onnistumatta yritti.

Jänöstä otin mä kiinni,

pupun korvihin takerruin,

laitoin nuotion tulille,

ruuaksi jäniksen paistoin.

Tupakkaa teki mun mieli,

halusin mä sauhutella,

askiani mä kokeilin,

tyyppäsin ja yllätyinkin;

kaverini sielt' mä löysin,

Antin ja Pekan mä keksin.

Piiloon menneet he olivat

syvän askin syövereihin.

Koska löysin mä kaverit,

keksin parhaat ystäväni,

niinpä baariin suuntasimme,

kapakkahan keikahdimme.

Ja oli se niin kivoa,

niin vitun mukavatakin!

Tähän loppuvi tarina,

se satu on sen pituinen.